

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΕΪΔΗΣ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αρ. 728/13)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

16 Ιουλίου 2015

Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να επέλθουν αλλαγές ως προς τη μορφή.

Στην υπόθεση Πεϊδης κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), που συνεδρίασε σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση:

Mirjana Lazarova Trajkovska, *Πρόεδρο,*

Paulo Pinto de Albuquerque,

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο, *Δικαστές,*

και με τη σύμπραξη του André Wampach, Αναπληρωτή Γραμματέα Τμήματος, ,

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο στις 23 Ιουνίου 2015,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που δημοσιεύθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. προσφυγής 728/13) που κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ένας πολίτης του κράτους αυτού, ο κ. Ζαχαρίας Πεϊδης (« ο προσφεύγων »), ο οποίος προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 24 Δεκεμβρίου 2012 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Τον προσφεύγοντα εκπροσώπησαν οι Κ. Τσιτσελίκης και Α. Σπαθής, δικηγόροι Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από την πληρεξουσία της, την κ. Μ. Γερμάνη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων επικαλείται παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης, λόγω των συνθηκών κράτησής του στο Αστυνομικό Τμήμα Κατερίνης.

4. Στις 30 Ιανουαρίου 2013, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

I. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1959. Αυτή την περίοδο βρίσκεται φυλακισμένος στις φυλακές Θεσσαλονίκης.

A. Η σύλληψη και η κράτηση του προσφεύγοντος

6. Ο προσφεύγων, ο οποίος κατηγορήθηκε για φοροδιαφυγή, συνελήφθη την 1^η Αυγούστου 2012 και τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση από τις 2 Αυγούστου ως τις 20 Σεπτεμβρίου 2012 στο Αστυνομικό Τμήμα Κατερίνης. Την ημέρα της σύλληψης, ο Εισαγγελέας Εφετών Θεσσαλονίκης ζήτησε από τον Διευθυντή των φυλακών Θεσσαλονίκης να δεχτεί τον προσφεύγοντα. Στις 2 Αυγούστου 2012, ο Διευθυντής των φυλακών ενημέρωσε το Αστυνομικό Τμήμα Κατερίνης ότι δεν του ήταν δυνατόν να επιτρέψει την εισαγωγή του προσφεύγοντος στις φυλακές αυτές λόγω έλλειψης χώρου. Ανέφερε ότι ο προσφεύγων θα μπορούσε να κρατηθεί στις εν λόγω φυλακές μόλις ελευθερωνόταν κάποια θέση.

7. Στις 17 Σεπτεμβρίου 2012, ο προσφεύγων κατέθεσε προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 572 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Κατερίνης. Στην εν λόγω προσφυγή υποστηρίζει ότι παραπονέθηκε για τις συνθήκες κράτησης και ιδίως ότι κρατούνταν σε ένα κελί 25 τ.μ. το οποίο μοιραζόταν με εννέα άλλα άτομα.

8. Σε ερώτηση σχετική με την καταγγελία αυτή που του απηύθυνε ο συνήγορος του προσφεύγοντος, ο εν λόγω Εισαγγελέας απάντησε ότι δεν έλαβε ποτέ την εν λόγω προσφυγή.

9. Στις 18 Σεπτεμβρίου 2012, ο συνήγορος του προσφεύγοντος προσέφυγε ενώπιον του Εισαγγελέα Εφετών Θεσσαλονίκης με διοικητική καταγγελία με την οποία κατήγγειλε τη συμπεριφορά του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Κατερίνης.

10. Στις 20 Σεπτεμβρίου 2012, ο προσφεύγων μεταφέρθηκε στις φυλακές Θεσσαλονίκης.

B. Οι συνθήκες κράτησης κατά την εκδοχή του προσφεύγοντος

11. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι κατά την επίμαχη περίοδο, κρατούνταν σε ένα κελί 25 τ.μ. μαζί με άλλους εννέα κρατούμενους και ότι το κελί αυτό δεν φωτιζόταν και δεν είχε καλό εξαερισμό. Προσθέτει ότι του ήταν αδύνατον να περπατήσει ή να

επιδοθεί σε κάποια σωματική άσκηση. Αναφέρει επίσης ότι του δινόταν το ποσό των 5,87 ευρώ ανά ημέρα και ότι το ποσό αυτό δεν ήταν αρκετό για να διατρέφεται σωστά .

Γ. Οι συνθήκες κράτησης κατά την εκδοχή της Κυβέρνησης

12. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων κρατήθηκε σε δωμάτιο 32 τ.μ. που συνδεόταν με ένα διάδρομο 9 τ.μ. με ένα μπάνιο 4,50 τ.μ. το οποίο είχε τουαλέτα και ντους. Αναφέρει ότι ο χώρος αυτός είχε δεκατρία κρεβάτια και ότι ο αριθμός των κρατούμενων που υπήρχε στον χώρο αυτό ποίκιλε κατά την επίμαχη περίοδο χωρίς ποτέ να υπερβεί τους δεκατρείς. Προσθέτει ότι ο χώρος αυτός είχε ένα παράθυρο διαστάσεων 0,90 x 0,40, με τέσσερις λάμπες και έναν ανεμιστήρα.

13. Επίσης, αναφέρει ότι το ποσό των 5,87 € που δίνεται στους κρατούμενους τους επιτρέπει να προμηθεύονται επαρκή τροφή από δύο εστιατόρια, τα οποία κατά την άποψη της Κυβέρνησης, έχουν για τους κρατούμενους χαμηλότερες τιμές απ' ό,τι για τους πελάτες τους.

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

14. Το οικείο εθνικό δίκαιο που ισχύει στην υπό κρίση υπόθεση αναφέρεται στην απόφαση *Καβούρης και λοιποί κατά Ελλάδα*ς (αρ. 73237/12).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

15. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι συνθήκες κράτησης στους χώρους του Αστυνομικού Τμήματος Κατερίνης δεν ήταν σύμφωνες προς το άρθρο 3 της Σύμβασης, το οποίο ορίζει τα εξής:

«Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθή εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχειρίσιν απανθρώπων ή εξευτελιστικής».

A. Επί του παραδεκτού

16. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων. Υποστηρίζει ότι, η κράτηση του προσφεύγοντος στους χώρους του Αστυνομικού Τμήματος Κατερίνης και υπό τις συνθήκες που κατήγγειλε ο ενδιαφερόμενος έλαβε τέλος στις 20 Σεπτεμβρίου 2012. Επομένως θεωρεί ότι η αποκατάσταση της ζημίας που ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπέστη στους χώρους αυτούς έγκειται σε μια απλή χορήγηση αποζημίωσης. Ωστόσο, αναφέρει ότι ο προσφεύγων παρέλειψε να ασκήσει την αγωγή αποζημίωσης βάσει του άρθρου 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 § 1 (σεβασμός και προστασία της αξίας του ανθρώπου) και 7 § 2 (απαγόρευση των βασανιστηρίων) του Συντάγματος, των άρθρων 7 (απαγόρευση των βασανιστηρίων) και 10 (μεταχείριση κρατουμένων) του νόμου 2462/1997 με τον οποίο κυρώθηκε το Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, και του άρθρου 3 (απαγόρευση των βασανιστηρίων) του Ν.Δ. 53/1974 με το οποίο κυρώθηκε η Σύμβαση. Προσθέτει ότι ο ενδιαφερόμενος δεν άσκησε επίσης αγωγή αποζημίωσης θεμελιωμένη στο προαναφερθέν άρθρο 105 σε συνδυασμό με τα άρθρα 66 § 4, 66 § 5 δ), 90 § 3 β), 91 § 1 και 92 §§ 6 και 7 του Π.Δ. 141/1991 σχετικά με τις αρμοδιότητες των οργάνων του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, καθώς και με τα άρθρα 2 και 3 του Π.Δ. 254/2004 περί Κώδικα δεοντολογίας των αστυνομικών.

17. Η Κυβέρνηση επικαλείται επιπλέον και εκτενώς το άρθρο 66 § 6 του Π.Δ. 141/1991, το οποίο απαγορεύει την κράτηση των υποδίκων και των καταδικασθέντων σε Αστυνομικά Τμήματα με εξαίρεση τον απολύτως απαραίτητο για την μεταφορά τους σε φυλακή ή όταν η άμεση μεταφορά τους σε φυλακή δεν είναι δυνατή. Αναφερόμενη στη νομολογία του Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου, υποστηρίζει ότι η *ratio legis* της διάταξης αυτής είναι αυτή του άρθρου 105 § 2 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας η παράβαση της οποίας μπορεί, κατά τους ισχυρισμούς της Κυβέρνησης, να οδηγήσει σε αποζημίωση κατ' εφαρμογή του άρθρου 105 ΕισΝΑΚ (αποφάσεις αρ. 2893/2008 και 1215/2010 του Συμβουλίου της Επικρατείας).

18. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι αρχές δεν αντέδρασαν στην προσφυγή του της 17^{ης} Σεπτεμβρίου 2012 παρά μόνον όταν ο δικηγόρος του απείλησε τον Εισαγγελέα

Πλημμελειοδικών Κατερίνης για καταγγελία. Υποστηρίζει, επίσης, ότι η αποζημιωτική προσφυγή (αγωγή) του άρθρου 105 ΕισΝΑΚ δεν είναι πραγματική προσφυγή δεδομένου ότι η εν λόγω προσφυγή προϋποθέτει παράνομη πράξη των αρχών και επιπλέον δεν επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να πετύχει τη βελτίωση των συνθηκών κράτησης. Υποστηρίζει ότι μια διαδικασία για αποζημίωση θα διαρκούσε πολλά χρόνια και ότι αυτό δεν είναι σύμφωνο με την ταχύτητα της αντίδρασης που απαιτεί η οδύνη που έχουν προκαλέσει οι απάνθρωπες συνθήκες κράτησης.

19. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων μεταφέρθηκε στις φυλακές Θεσσαλονίκης στις 20 Σεπτεμβρίου 2012, και ότι η μεταφορά του αυτή έθεσε τέλος στην κατάσταση για την οποία παραπονείται υπό το πρίσμα του άρθρου 3 της Σύμβασης. Προσφεύγοντας στο Δικαστήριο στις 24 Δεκεμβρίου 2012, δεν αποσκοπούσε προφανώς στον να εμποδιστεί η συνέχιση της κράτησής του σε απάνθρωπες και εξευτελιστικές συνθήκες, αλλά να πετύχει από το Δικαστήριο μια μεταγενέστερη διαπίστωση της παραβίασης της εν λόγω διάταξης και, ενδεχομένως, αποζημίωση για την ηθική βλάβη που θεωρεί ότι υπέστη.

20. Το Δικαστήριο είχε επανειλημμένως την ευκαιρία να αποφανθεί σχετικά με την ένσταση με εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων σε υποθέσεις με συνθήκες παρόμοιες με αυτές της υπό κρίση υπόθεσης (βλ., ιδίως, *Καβούρης και λοιποί*, (προαναφερθείσα) αρ. 73237/12, και *Lici κατά Ελλάδας*, αρ. 69881/12). Το Δικαστήριο απέρριπτε συνεχώς την ένσταση αυτή με την αιτιολογία ότι, λαμβανομένης υπόψη της εθνικής νομολογίας, η αποζημιωτική προσφυγή που θεμελιώνεται στο 105 ΕισΝΑΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα που επικαλείται η Κυβέρνηση δεν προσέφερε κατά την εποχή των πραγματικών περιστατικών την κατάλληλη αποκατάσταση.

21. Το Δικαστήριο δεν βλέπει κανένα λόγο να διαφοροποιηθεί από το συμπέρασμά του αυτό στην υπό κρίση υπόθεση. Επισημαίνει μόνον ότι ούτε το άρθρο 66 § 6 του Π.Δ. 141/1991 δεν θα μπορούσε να χρησιμεύσει ως βάση για μια αγωγή αποζημιώσεως δεδομένου ότι το εν λόγω άρθρο προβλέπει ρητά ως εξαίρεση την περίπτωση που δεν είναι δυνατή η άμεση μεταφορά κρατουμένου στην φυλακή. Ωστόσο, επισημαίνει ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, ο προσφεύγων, βρισκόταν ακριβώς σε τέτοια περίπτωση.

22. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης και ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου και επομένως την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

23. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι συνθήκες κράτησης του προσφεύγοντος στους χώρους του Αστυνομικού Τμήματος Κατερίνης ήταν κατάλληλες για τους ακόλουθους λόγους: κατά τους ισχυρισμούς της Κυβέρνησης, το εμβαδόν του δωματίου στο οποίο τοποθετήθηκε ο προσφεύγων ήταν 32 τ.μ., ο χώρος αυτός προοριζόταν για την υποδοχή δεκατριών ατόμων ενώ υπήρχαν σε αυτόν συνολικά δέκα άτομα –σύμφωνα με τον ίδιο τον προσφεύγοντα, και ο ενδιαφερόμενος έμεινε προσωρινά στο αστυνομικό τμήμα προκειμένου να αποφύγει τις χειρότερες-κατά την άποψη της Κυβέρνησης-συνθήκες υπερπληθυσμού των φυλακών Θεσσαλονίκης. Θεωρεί ότι ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι συνθήκες κράτησης ήταν απάνθρωπες και εξευτελιστικές, η γενεσιουργός αιτία των δεινών του προσφεύγοντος εξέλειψε με την προσφυγή του στις Αρχές. Ως προς αυτό το τελευταίο, αναφέρει ότι ο ενδιαφερόμενος μεταφέρθηκε στις φυλακές Θεσσαλονίκης δύο μέρες μετά την κατάθεση της καταγγελίας του ενώπιον του Εισαγγελέα Εφετών Θεσσαλονίκης και συμπεραίνει ότι η προσφυγή στον Εισαγγελέα επέφερε το επιθυμητό αποτέλεσμα.

24. Ο προσφεύγων επικαλείται την απόφαση *Σιάσιος και λοιποί κατά Ελλάδα* (αρ.º 30303/07, 4 Ιουνίου 2006), αναφέρει ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης, λόγω των συνθηκών κράτησης στους χώρους του Αστυνομικού Τμήματος Κατερίνης. Υποστηρίζει ότι κατά τις σαράντα εννέα ημέρες που διήρκεσε η φυλάκισή του, δεν είχε τη δυνατότητα να κάνει ούτε κάποια βήματα έξω ούτε να έχει ένα γεύμα με την κατάλληλη διατροφική αξία. προσθέτει ότι ζούσε σε προσωπικό χώρο εμβαδού μεταξύ 3 και 4 τ.μ. και υπό συνθήκες ακραίας βρωμιάς.

Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι είχε ήδη την ευκαιρία να εξετάσει, επανειλημμένως, υποθέσεις σχετικές με τις συνθήκες φυλακίσεως στους χώρους της αστυνομίας και οι οποίες αφορούσαν άτομα που τέθηκαν υπό προσωρινή κράτηση ή που κρατήθηκαν

ενόψει απέλασης, και ότι έκρινε ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης στις υποθέσεις αυτές (*Σιάσιος και λοιποί*, (προαναφερθείσα), αρ. 30303/07, 4 Ιουνίου 2009, *Βαφειάδης κατά Ελλάδα*, αρ. 24981/07, 2 Ιουλίου 2009, *Shuvaev* κατά Ελλάδα, αρ. 8249/07, 29 Οκτωβρίου 2009, *Tabesh* κατά Ελλάδα, αρ. 8256/07, 26 Νοεμβρίου 2009, *Efremidi* κατά Ελλάδα, αρ. 33225/08, 21 Ιουνίου 2011, και *Ασλάνης κατά Ελλάδα*, αρ. 36401/10, 17 Οκτωβρίου 2013). Εκτός από τις ιδιαίτερες ελλείψεις όσον αφορά την κράτηση των ενδιαφερομένων σε κάθε μία από τις προαναφερθείσες υποθέσεις, -που αφορούν ιδίως τον υπερπληθυσμό, την έλλειψη εξωτερικού χώρου για προαυλισμό και την ποιότητα της σίτισης-, το Δικαστήριο θεμελίωσε την διαπίστωση του για την παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης στην ίδια τη φύση των αστυνομικών κρατητηρίων, τα οποία είναι χώροι που προορίζονται για την υποδοχή προσώπων για σύντομη περίοδο. Έτσι, διάρκεια προσωρινής κράτησης στα αστυνομικά τμήματα μεταξύ δύο και τριών μηνών θεωρήθηκε ως αντίθετη προς το άρθρο 3 της Σύμβασης (προαναφερθείσες *Σιάσιος και λοιποί*, § 32, *Βαφειάδης*, §§ 35-36, *Shuvaev*, § 39, *Tabesh*, § 43, *Efremidi*, § 41, και *Ασλάνης* § 39).

25. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του ότι ο προσφεύγων κρατήθηκε στους χώρους του αστυνομικού τμήματος Κατερίνης από τις 2 Αυγούστου ως τις 20 Σεπτεμβρίου 2012, ήτοι σαράντα εννέα ημέρες.

26. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο κρίνει ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα πραγματικό περιστατικό και κανένα επιχείρημα που να επιτρέπει να συναχθεί κάποιο διαφορετικό συμπέρασμα στην υπό κρίση υπόθεση, από το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε στις προαναφερθείσες υποθέσεις. Τα στοιχεία αυτά αρκούν στο Δικαστήριο για να κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

27. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

« Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή

εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση. »

A. Ζημία

28. Ο προσφεύγων ζητεί το ποσό των 5 000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη.

29. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το εν λόγω ποσό είναι υπερβολικό.

30. Το Δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχει λόγος να επιδικαστεί στον προσφεύγοντα το σύνολο του ποσού που αυτός ζητεί λόγω ηθικής βλάβης.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

31. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης το ποσό των 1 500 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

32. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το ποσό αυτό είναι επίσης υπερβολικό. Επιπλέον υποστηρίζει ότι η απόδειξη που προσκομίζει ο προσφεύγων δεν φέρει ημερομηνία και δεν πρόκειται για απόδειξη θεωρημένη από τις φορολογικές αρχές. Για τους λόγους αυτούς θεωρεί ότι δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη.

33. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων δεν μπορεί να πετύχει την καταβολή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης παρά μόνον εάν αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και το ύψος τους εύλογο. Στην υπό κρίση υπόθεση και λαμβανομένων υπόψη των εγγράφων που έχει στη διάθεσή του και της νομολογίας του, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο το ποσό των 1 500 ευρώ για την ενώπιόν του διαδικασία και το επιδικάζει στον προσφεύγοντα.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

34. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου διευκόλυνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ, ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή

2. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης
3. Αποφαίνεται

α) το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών, από την ημερομηνία που η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά :

- i. 5 000 € (πέντε χιλιάδες ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος για την ηθική βλάβη,
- ii. 1 500 € (χίλια πεντακόσια ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον προσφεύγοντα, για έξοδα και δικαστική δαπάνη,

β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα αυξάνεται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσυζημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες .

Συντάχτηκε στα γαλλικά και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 16 Ιουλίου 2015, κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach

Mirjana Lazarova Trajkovska

Αναπληρωτής Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο

Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα